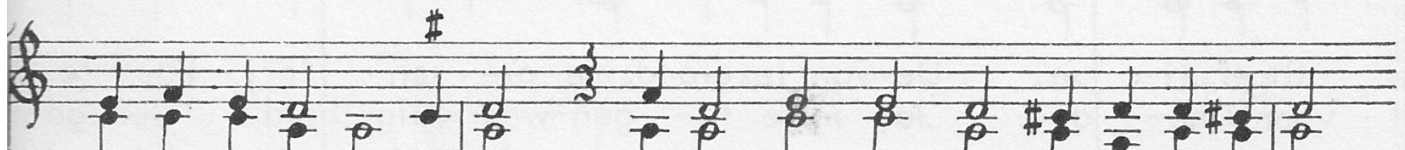




Es-tans assis aux ri-ves a-quati-ques De Ba-by-lon, plo-
Aan Babels stromen za-ten wij gevangen. Daar weenden wij van



rions melanco-li-ques, Nous souve-nans du pa-ys de Si-on:
weemoed en verlan-gen, Wij die ver-sla-gen in ons bitter lot



Et au mi-lieu de l'ha-bi-ta-ti-on, Oû de regrets tant
Aan Si-on dachten, aan de stad van God, En onze har-pen



de pleurs espan-dismes, Au sau-les verds nos harpes nous pendis-mes.
aan de wilgen hin-gen, Doof voor des vijands oproep om te zin-gen.

